

КІМУРА

Станція Токіо кишить натовпом. Юічі Кімура вже давно не їздив, тож подивувався такій метушні. Не здивувався б, якби хтось сказав, що всі очікують на особливу подію. Люди сновигають туди-сюди, тиснуть зусібч, і це нагадує телепрограму, яку вони дивилися разом із Ватару: там показували пінгвінів, що тісно тулилися одне до одного. *«Принаймні для пінгвінів це природно, — думає Кімура. — Вони живуть у собачому холоді».*

Він чекає, поки в потоці людей з'явиться проміжок, пробирається між рядами сувенірних крамниць і кіосків, пришвидшує крок.

Підіймається короткими сходами до турнікета на потяг — шінкансен. Коли проходить повз автоматичні двері, напружується: а раптом вони якимось чином виявлять пістолет у кишені його пальта й зачиняться перед носом, адже навколо юрмляться охоронці, — проте нічого не відбувається. Він сповільнює крок і дивиться на монітор, перевіряє платформу свого потяга, «Хаяте». Поліціант в однострої стоїть на варті, але, здається, не звертає на Юічі жодної уваги.

Повз нього пробігає хлопчик із наплічником — напевне, ще вчиться в початковій школі. Кімура згадує Ватару, і йому стискає груди. В уяві постає любий синочок, непритомний, на лікарняному ліжку. Мати Юічі заголосила, ледь його побачила: «Подивися на дитину — здається,

він просто спить, ніби нічого не сталося. Наче розуміє, що ми кажемо. Я цього не витримаю!». Цей спогад викликає таке відчуття, ніби щось шкрябає зсередини.

«Виродок заплатить». Якщо хтось може зіштовхнути шестирічного хлопчика з даху універмагу й далі ходити на волі, спокійно дихати, — у цьому світі щось не так. У грудях знову щемить, але цього разу не від смутку — від люті. Він твердо крокує до ескалатора, стискає в руці паперовий пакет. *«Я кинув пали. Я можу ходити прямо. Мої руки не тремтять».*

Шінкансен «Хаяте» вже прибув на колію, чекає на відправлення. Кімура пробирається до потяга, заходить у найближчі двері третього вагона. Згідно з інформацією, наданою колегами з колишньої роботи, його ціль займає одне з потрійних сидінь у п'ятому ряду вагона номер сім. Кімура знайде із сусіднього, шостого, підкрадеться ззаду. Тишком-нишком, швидко й обережно, крок за кроком.

Він стоїть у проході між вагонами. Ліворуч — ніша з раковиною, і Кімура зупиняється перед дзеркалом. Закриває завісу зони для вмивання. Дивиться на своє відображення: волосся розпатлане, в кутиках очей слиз, вуса химерно відстовбурчені, навіть пухнаста борідка на його обличчі здається грубою, кудлатою і шорсткою. Нелегко бачити себе таким. Він мие руки, тримає під струменем, поки вода вимикається автоматично. Пальці тремтять. *«Це не через пияцтво, це просто нерви»*, — запевняє себе Кімура.

Він не стріляв зі свого пістолета відтоді, як народився Ватару. Торкнувся зброї, лише коли пакував речі для переїзду. Тепер тішиться тим, що не викинув її. Пістолет може знадобитися, коли хочеш трохи налякати негідника, коли потрібно провчити якогось нахабу.

Відображення спотворюється. Тріщини розрізують поверхню дзеркала, яка ніби вібує, на губах презирлива гримаса.

«Що зроблено, те зроблено, — каже той, хто в дзеркалі. — Хіба ти зможеш? Ти всього-на-всього п'яниця. Навіть не зміг захистити свого сина».

— Я кинув пити.

«Твій хлопчик у лікарні».

— Я дістану того виродка.

«Чи зможеш ти пробачити йому?»

Бульбашка емоцій у голові лопається.

Кімура опускає руку в кишеню чорної спортивної куртки, дістає пістолет, а з паперового пакета — вузький циліндр глушника. Вставляє, закручує як слід. Звісно, він не приглушить звук пострілу повністю. Але на його маленькому револьвері 22-го калібру звук буде глухий, тихіший за клацання іграшкового пістолета.

Юічі знову дивиться в дзеркало, киває, кладе пістолет у паперовий пакет і відходить від раковини.

Провідниця готує візок із продуктами, й він майже зіткнувся з нею. Уже готовий огризнутися: «Відступіться!», аж раптом помічає бляшанки з пивом і сам поквапливо відступає.

«Пам'ятай: один ковток — і це вже кінець, — лунають у голові батькові слова. — Алкоголізм ніколи не виліковується до кінця. Один ковток — і почнеться все наново».

Він заходить до четвертого вагона, іде проходом між сидінь. Чоловік, який сидить ліворуч, намагається зручніше вмотитися й зачіпає ногами пакет Юічі. Пістолет надійно захований в пакеті, але через глушник він став довшим, і його торкається нога того пасажиря. Кімура рвучко підхоплює пакет і притискає до грудей.

Нерви напружені, він відчуває сплеск адреналіну. Кидається до чоловіка — доброзичливого з вигляду, в окулярах із чорною оправою; той смиренно киває і просить вибачення. Кімура цокає язиком і повертається, уже готовий прямувати далі, аж раптом чоловік із добрим обличчям подає голос:

— Агов, у вас пакет порвався.

Кімура зупиняється. Так і є: у пакеті дірка, але крізь неї не можна розгледіти пістолет.

— Це тебе не обходить, — гаркає він і рвучко рушає далі.

Виходить з четвертого вагона, пришвидшує ходу в п'ятому й шостому.

Одного разу Ватару запитав:

— Чому в шінкансені перший вагон у кінці потяга? — це було ще до того, як він втратив свідомість.

Мати Юічі відповіла:

— Той вагон, який ближчий до Токіо, — перший.

— Чому, татку?

— Найближчий вагон до Токіо — перший, наступний — другий. Тож коли ми їдемо до того місця, де виріс твій тато, перший вагон у кінці, але коли ми повертаємося до Токіо, перший вагон — попереду.

— Коли шінкансен прямує до Токіо, кажуть, що він їде вгору, а потяги з Токіо їдуть згори, — додав батько Юічі. — Тож усі завжди орієнтуються на Токіо.

— Бабусю, дідусю, то виходить, ви завжди їдете до нас угору!

— Ну, ми ж хочемо тебе побачити. Тому й підіймаємося на самісіньку вершину.

— Але це ж не ви підіймаєтеся, а шінкансен!

Батько тоді глянув на Юічі.

— Ватару — чудова дитина. Важко повірити, що це твій син.

— Мені постійно це кажуть. Питають, хто справжній батько.

Батьки не звернули уваги на ту похмуру репліку й далі радісно щебетали:

— Мабуть, добрі гени пропустили одне покоління!

Кімура заходить до сьомого вагона. Ліворуч — ряди з подвійними сидіннями, праворуч — потрійні. Усі сидять

обличчям уперед, спиною — до нього. Він опускає руку в пакет, стискає пістолет, крок уперед, ще крок: «Один, два...» — рахує ради.

У вагоні більше вільних місць, ніж він очікував, — тут і там лише по кілька пасажирів. У п'ятому ряду біля вікна Кімура бачить потилицю підлітка. Хлопець потягується, з-під піджака виглядає комір білої сорочки. Охайна зачіска, як у відмінника. Хлопчисько повертає голову до вікна, сонно спостерігає за іншим шінкансеном, що прибуває на станцію.

Кімура підходить ближче. Коли до цілі залишається один ряд, його на мить охоплюють сумніви — *«Невже я справді зможу зашкодити хлопцеві, який здається таким безневинним?»*. Вузькі плечі, тендітна статура. З вигляду звичайний учень середньої школи, який насолоджується самостійною подорожжю на шінкансені. Агресія та рішучість, зв'язані в клубок, поступово слабшають.

Раптом перед очима в Юічі спалахують іскри.

Спочатку він думає, що електрична система потяга дала збій. Але це його власна нервова система на коротку мить вийшла з-під контролю: спочатку — іскри, потім — темрява. Підліток, який сидів біля вікна, повернувся й притиснув до стегна чоловіка річ, схожу на великий пульт від телевізора. Кімура усвідомлює, що це такий самий саморобний електрошокер, який він бачив у тих школярів, але його вже паралізували, знерухомили, й кожен волосок на тілі в нього став сторч.

Здається, не минуло секунди, перш ніж він розплющив очі, а вже сидить біля вікна. Руки зв'язані спереду. Так само й литки обмотані міцними мотузками, ще й ізоляційною стрічкою. Він може зігнути руки й ноги, але не підвестися.

— Ви й справді дурень, пане Кімуро. Повірити не можу, що ви аж такі передбачувані, надійніші за комп'ютерну програму. Я знав, що прийдете по мене, й чудово знаю, чому.

Хлопець сидить просто поряд, жваво теревенить. Складочки повік і ніс правильної форми здаються мало не жіночими.

Цей хлопець заради розваги штовхнув сина Юічі з даху універмагу. Він, мабуть, ще вчиться в середній школі, але говорить із упевненістю людини, яка прожила кілька життів.

— Я вже сказав, що здивований тим, як легко все пройшло. Життя й справді надто легке. Але, даруйте, не для вас. Ви зав'язали з пияцтвом, доклали стільки зусиль — і все дарма!

ФРУКТИ

— Як твій поріз? — Мандарин зі свого місця біля проходу звертається до Лимона, який сидить біля вікна.

Вони в третьому вагоні, в десятому ряду, на потрійних сидіннях. Лимон дивиться у вікно й бурмоче собі під ніс:

— І навіщо вони прибрати потяги п'ятисотої серії — оті блакитні? Вони мені подобалися, — він мовби тільки зараз почув запитання і підіймає брову. — Який поріз?

Його довге волосся стирчить, немов левова грива, хоча важко сказати — це така особлива зачіска чи він просто не зачісувався зранку. Цілковита відсутність зацікавлення роботою — чи взагалі будь-чим — в очах і скривлених губах Лимона. Мандарин мимохить запитує себе: це зовнішність напарника визначає особистість, чи навпаки?

— Дай подивитися, Лимоне. Тебе поранили вчора, — він вказує на ушкоджене місце. — Поріз на щоці, пам'ятаєш?

— Коли це мене поранили?

— Ми тоді рятували цього сінка багатія.

Мандарин показує на хлопця, що сидить між ними. Він молодший за них, йому десь трохи за двадцять, із довгим волоссям. Юнак по черзі дивиться то на Лимона, то на Мандарина. Вигляд у нього набагато кращий, ніж учора вночі, коли хлопці його врятували. Знайшли зв'язаним,

побитим, тремтячим. Але менш ніж за добу він, здається, знову прийшов до норми. «Мабуть, там усередині нічого не відбувається, — думає Мандарин. — Це часто трапляється з людьми, які не читають художньої літератури. Порожні всередині, монохромні, вони не здатні без проблем пристосовуватися до того, що діється довкола. Терплять те, що їм доводиться пережити, а потім одразу й забувають. За складом свого розуму не здатні до співчуття. Саме таким людям потрібно читати художню літературу, але здебільшого буває вже запізно».

Мандарин зв'яється з годинником. Дев'ята ранку, отже, дев'ять годин минуло відтоді, як вони врятували цього хлопця. Його тримали в будинку в районі Фуджісава Конґочьо, в кімнаті на третьому підземному рівні — це єдиний син заможного Йошіо Мінеґіші, а Мандарин з Лимоном його визволили.

— Я ніколи не зробив би такої дурниці, не поранився б. Дай мені спокій.

Лимон і Мандарин однакові на зріст, близько ста вісімдесяти сантиметрів, обидва худорляві. Люди часто припускають, що вони — брати, навіть близнюки. Наймані вбивці-близнюки. Коли хтось називає їх братами, Мандарин відчуває глибоку образу. Йому важко повірити, що хтось може асоціювати його з такою легковажною, простакуватою людиною. Проте Лимона це, здається, взагалі не обходить. Мандарин не зносить Лимонового недбальства. Їхній колега одного разу сказав, що з Мандарином легко вести справи, а от із Лимоном — набагато важче. Просто як зі справжніми фруктами — ніхто не хоче їсти лимони. Мандарин щиро погодився.

— Тоді звідки в тебе цей поріз на щоці? Червона смуга на пів обличчя. Я чув, як це сталося. Той негідник накинувся на тебе з ножом, і ти закричав.

— Я ніколи не кричав би через таке. Якщо й закричав, то це тому, що надто швидко уколошкав того чувака. Я був